

stabelige Kamp skal blive mindre; nei, der er al Udsigt til, at den lidensfabelige Kamp skal blive endnu lidensfabeligere, at den skal blive yderligere og yderligere gaaende, og det ikke fra een, men fra begge Sider. Det er netop det Færlige, at den Gne hidsler den Anden op, det ene Træk mødes med Modtræk, bestandig føres man videre og videre, og det gaar da som overalt at man føres uendelig langt videre, end man selv nogensinde fra først af havde drømt om, at man skulde komme til at gaa. Man gaar til en saadan Kamp med de bedste Forsættelser, med den faste Bestemmelse at ville bevare No, Lidensfabelighed og Upartisthed, men efterhaanden glemmer man det Alt mere og mere, og jeg er vis paa, at naar der er gaaet 10 Aar, og forhaabentlig den største Del af denne Aarække er bleven rolig og fredelig, og vi da efter de 10 Aars Forløb ville tage frem og læse de Udtalelser, der ere fremkomne i de sidste Aar, navnlig i den sidste Tid fra den ene og den anden Side, ville vi forbauses, ja det turde vel være, at En eller Anden af os vi-de undre sig ved saaledes igjen at kalde frem for sig, hvad der nu i denne Tid, navnlig i den nærmeste foregaaende Tid, er uttret fra den ene og den anden Side. Men med Hensyn til dette, at man siger: Kommer det nu ikke til Afslutning, maa vi frygte for, at der kommer en endnu mere hidsig Kamp end hidtil, at der er Tale om at gaa fra den ene Yderlighed til en anden, at Broder vil komme til at staa mod Broder, naturligtvis ikke med Vaaben i Haand, men med bitter Tale og Bestyldninger, ja Ukvemsord, kunde jeg gjerne fristes til at sige, i en endnu højere Grad, end det hidtil har været Tilfældet — hvor kan Noget nægte, at der desværre er den allerførste Sandsynlighed for, at det vil blive Tilfældet, naar vi ikke snart komme til Afslutning? Det er altsaa ingen Ophidselse, ingen Trusel. Nei, det er ligefrem, at man udtaler sin Frygt for, hvad der vil ske under en vis Forudsætning, ligesom sit tilidsfulde Haab om, hvad der vil ske under en anden Forudsætning. — Jeg vilde nu ikke anse det for rigtigt, naar Folkethinget eller dets Flertal under disse Omstændigheder og paa den Maade vil henvende sig til Landets Konge med en Udtalelse, med en fuldt loyal Udtalelse, med en Udtalelse, der tilfulde anerkjender Kongens Prærogativer, hans konstitutionelle Ret, hans konstitutionelle Myndighed, og som gjør det paa en saadan Maade, at man tilfuger at opgive, hvad der fra andre Sider paastaas, at man hidtil haardnakket har fastholdt —

jeg vilde ikke anse det for rigtigt, om man da vilde faa at sige gaa mellem Folkethinget og Kongen, om man vilde lægge nogen Hindring i Veien for, at Folkethinget kunde komme til en saadan Udtalelse, hvortil det føler Trang. Jeg for mit Bedkommende er imidlertid ikke blot villig til at forhandle, for saa vidt jeg overhovedet længer skal tage Del i vort offentlige politiske Liv, med en ny Regjering, men jeg har ogsaa været villig til at forhandle med den nuværende Regjering; jeg har, saa vidt mine Kræfter have strakt sig, baade paa den ene og den anden Maade været villig til at give mit Bidrag til Arbejdet her i dette Thing og udenfor Rigsdagen til Fremme af de Arbejder og Foranstaltninger, som Regjeringen har sat i Værk. For saa vidt er det derfor naturligt, at jeg ikke finder mig kaldet til at være med til at slutte mig til dem, der udtale sig saaledes, men naar Flertallet i Folkethinget vil udtale sig saaledes, har jeg ingen Grund til at modsætte mig det, og jeg anser det ikke for rigtigt at træde mellem Folkethinget og min Konge i et saadant Dieblik som dette. Men dobbelt tager jeg i Betænkning at stemme imod dette Adresseforslag, fordi jeg ikke kan Andet end anse det for min Pligt at gjøre mig det klart, hvilken Politik jeg da indirekte støtter, naar jeg stemmer mod det Løsningsforsøg, der her gøres. Der er blevet sagt, at den letteste og simpleste Maade at komme ud af hele Uføret, hele Ulykken, hele Faren, er at tilvejebringe en Finantslov, at mødes med god Villie i det forestaaende Fællesudvalg og der forhandle om Finantsloven. Ja, det er jo ganske vist, at det er en Maade, hvorpaa man kan komme igjennem, og jeg for mit Bedkommende skal sige til, at det er den bedste Maade at komme igjennem paa; jeg skal være fuldt enig i, at det er det Rigtige, at man gaar den Vej. For saa vidt Noget bryder sig om, hvad jeg siger, vil jeg paa det Bedste raade til at gaa den Vej, og jeg vil opfordre dette Thing og navnlig dets Flertal til at vise særligt Landsthinget saa stor Smødefommen som maaste aldrig tidligere. Jeg tror, at det vilde være en klog Politik, og jeg er overbevist om, at selv om det i Dieblikket skulde se ud som en Svækkelse af Folkethingets Stilling, som en Slags Tilbage-træden, ja som en Odmøggelse fra Folkethingets Side, skal det nok lønne sig i Tiden, og det skulde snart vise sig, at det maatte netop var den Vej, ad hvilken Folkethinget bedst og hurtigst igjen opnaaede den Stilling, det tidligere har indtaaget, og som efter min Formening tilkommer Folkethinget i vor hele Statsordning. Men en Ting er, hvad man kunde ønske der maatte ske, hvad man raader